

som tilvejebragtes, havde maaske tiltrængt en mere grundig Bedømmelse, end man underkastede det den Gang. Det gælder saavel om Bankerne som om de Regeringsrepræsentanter, der i 1922 deltog i Rekonstruktionen, at det vist ingen Skade havde været til, om de havde set grundigere paa det, de den Gang rekonstruerede, og paa den Bank, de dermed overgav til Ledelse og Bestyrelse, end de gjorde. Men jeg skal erkende, at der er ingen Grund til at forsøge at vende Kritikken mod den ene eller den anden paa dette Tidspunkt.

Jeg kan i Anledning af de Bemærkninger, der er gjort, ikke tilbageholde den Bemærkning, at jeg særdeles vel forstaar, at Hr. Hassing-Jørgensen, da han nu maatte gaa til Forhandling om Hjælp eller Lukning af Banken, følte sig svigtet; thi den Stilling, man indtog fra deres Side, der var med til Rekonstruktionen i 1922, maatte ganske sikkert berettigede ham til at vente, at hvis det, man den Gang lavede, ikke holdt i Fremtiden, vilde man støtte ham og ikke svigte ham. Jeg forstaar derfor særdeles vel, at han føler sig svigtet. Men ingen Magt kan paabyde Banker eller andre private Forretninger at yde Hjælp, naar de ikke vil, og nu vil de altsaa ikke. Tiderne har forandret sig i væsentlig Grad fra 1922 til nu. Nu vil de altsaa ikke være med til at yde den Støtte, de maaske i 1922 gladere havde ydet, og saa var der, som Sagerne forelaa, neppe andet at gøre end at tage en Likvidation, som jo da tilsyneladende kunde gaa uden saa uhyre Tab som dem, der ved mangfoldige andre Lejligheder har staaet som Muligheder, naar en Lukning skulde finde Sted.

At det hele er uhyre beklageligt, kan vi alle være enige om, men jeg kan ikke af de Bemærkninger, der er gjort her, faa andet Indtryk end det, at der blev handlet rigtigt den 21. Juli, da denne Lov udstedtes. Thi der vilde ellers være sket en Række Kalamiteter i den Verden, som Banken var det pengelige Hjemsted for. Det var Opgaven at afværge dette, og det lykkedes. Om der saa er lidt Uro, som det ærede Medlem Hr. Kragh hentydede til, i nogle Forsamlinger, hvor man angriber Ministeriet — ja, Herregud, det overlever vi saamænd nok. Hovedsagen er, at herinde har man ikke fundet Anledning til voldsomme Angreb paa Regeringen eller paa den Lov, som udstedtes. Jeg takker for velvillig Behandling af Lovforslaget og skal selvfølgelig med Glæde deltage, hvis der maatte være Anledning dertil, i en Udvalgsbehandling.

Kragh: Den højtærede Statsminister udtalte sin Glæde over, at man ikke i Forbindelse med denne Sag havde fundet Anledning til at rette voldsomme Angreb paa Regeringen. Nej, det har man ikke. Saadanne Lejligheder behøver man ikke febrilsk at søge. De skal nok komme, og jeg kan forsikre den højtærede Statsminister, at naar de kommer, og vi finder Anledning dertil, skal heller ikke Angrebene udeblive. Den højtærede Statsminister siger, at han har ikke nogen som helst Iver efter at komme til at udstede Provisorier, og det ærede Medlem Hr. Zahle udtalte, at jeg havde fremsat Formodning om, at der hos Statsministeren var en saadan Iver. Dette er ganske urigtigt. Derom har jeg aldeles ikke udtrykt mig. Jeg har ikke nogen Grund til at antage, at Statsministeren skulde være særlig ivrig efter saadanne Situationer, som kunde nødvendiggøre Provisorier. Men det, jeg har sagt, er dette, at i Forbindelse med denne Sag har den højtærede Statsminister udvist en Beslutsomhed og en Handlekraft, som vilde have været anerkendelsesværdig, hvis den havde været fornøden. Det er det, jeg har sagt. Nu siger den højtærede Minister, at det er netop for saa nøje som muligt at holde sig til Konkurslovens Regler, at Bestemmelsen i Provisoriets § 3 er indsat. Jeg skulde dog mene, at allerede i det, der er foretaget, har den højtærede Minister vist en Tendens til at gaa udenom Konkurslovens Regler, som ikke har været ubetinget fornøden, og den Uro, som findes i vide Kredse blandt Indskyderne, skyldes netop Uvisheden med Hensyn til, i hvor vid Udstrækning den højtærede Minister i den kommende Tid agter at benytte den Bemyndigelse, som han indtil videre ved § 3 har givet sig selv.

Jeg har ikke sagt, at det var urimeligt at blande Staten ind i Ordningen af denne Sag, men jeg har sagt, at naar Staten overhovedet ikke vilde gaa ind for direkte Sikring af Indskydernes Interesser, burde den højtærede Minister have begrænset Statens Indgriben i denne Sag til det mindst mulige, og dette har han efter min Opfattelse ikke gjort.

Jeg spurgte den højtærede Minister, hvem det er, der har raadet ham, fordi det forekommer mig, at de Udslag, som disse Raad har givet sig i Likvidationskomiteens Sættelse, stærkt tyder paa, at det er fra en højt ensidigt præget Kreds, den højtærede Minister har hentet sine Raad, og det viser sig jo ogsaa, at det er Tilfældet. Den højtærede Minister har ikke indenfor Erhvervslivet i Kredsen af Ind-